

ikke negte, at denne Udtalelse om Bondestandens Konservatisme faar en egen Belysning ved andre Udtalelser fra Flertallet om republikanske Tendenser, som mere og mere faae Overhaand. Det ærede Medlem fra Ribe (Buss) sagde, at dette navnlig var Tilfældet i Bondestanden, som han nærmest kunde udtale sig om, da det var hans nærmeste Standskæller, og da han bedst kjendte deres Meninger; hvis Kongemagten saaldt, saa vilde ikke een af Lusinde, sagde han, røre en Finger eller give 25 Dre for at faae den tilbage. Paa samme Tid hører man saa den Sætning udtalt her, at Standpunkterne her i Salen væsentlig skal bestemmes af Vælgerne, og naar disse Vælgere saa staa paa det Standpunkt, at de ikke vilde give 25 Dre for at bevare Kongemagten (Stemmer: Nei, for at faae den tilbage!), for at faae den tilbage, ja, de Herrer maa virkelig tillade mig at sige, at dette Spillegteri med, om man siger: „for at faae Kongemagten tilbage“ eller „at bevare Kongemagten“, er temmelig ligegyldigt. — Momentet kunne de sagtens slippe fra, men, naar de ikke sætte høiere Pris paa Kongemagten end at de ikke vilde spendere 25 Dre paa den, saa giver jeg ikke Noget for det. Det tror jeg dog, de Herrer i ethvert Tilfælde maa kunne forstaa, at vi, som baade holde paa Kongemagten og Forsatningen, ville sandelig ikke undlade at gjøre Alt, hvad der staar i vor Mågt, for at forhindre, at et Parti, hvis Vælgere staa paa det Standpunkt overfor Kongemagten, nogeninde skal blive betroet at værne om den. Forsvrigt vil jeg sige de Herrer, at jeg finder disse Udtalelser uheldige og uberettigede, og naar det ærede Medlem fra Ribe (Buss) siger, at det kun er Vidnesbyrd, Referater om Tilstanden i Landet, saa vil jeg spørge Dem, mine Herrer, om de, hvis de hørte En fra vor Side sige, at, naar Regjeringen tilsigtede et Statskup for at styre Grundloven, saa vilde der ikke være een af 1000 i Landet, som vilde give 25 Dre for at faae Grundloven tilbage — om de saa ikke, siger jeg, vilde finde saadanne Ytringer i den lovgivende Forsamling lidet anstændige. (Berg: Ja, for de vilde jo være usand!) Ja, de Herrer have jo endnu ikke faaet Stempel som Sandhedsvidner og faae det ikke fra denne Side. Man maa tillade mig at mene, at vi, der særdes ligesaa meget i Befolkningen som de Herrer, kjende Stemningen ligesaa fuldt som de. Der er et gammelt Ordssprog, der siger: „Hvad Hjertet er fuldt af, løber Munden over af.“ Det maa ogsaa, mine Herrer, være tilladt mig at sige Dem, at man kan have skarpe Dren, naar det gjælder om at opfatte det, man ønsker at høre, men være poffers tungnem til at opfatte det, som man ikke vil høre. Altsaa tillader jeg mig at mene, at, hvis Diskusio-

nen skal føres paa den Maade, at man finder det berettiget og passende at fremsette saadanne Udtalelser, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds og den ærede Ordspører have taget i Forsvar og have syntes være fuldkommen i sin Orden, saa er det mig fuldstændig ufatteligt, at man kan drage tilfældt mod den Udtalelse, der saaldt fra det ærede Medlem fra Kjersteminde (N. Andersen). Han pegede jo kun paa et ligefremt Faktum, Udtalelser, der have sundet Sted i Landstinget og her, at naar begge Thingene ikke vilde blive enige (Stemmer: Vilde?) ja, naar de sige, at de ikke vilde gaa ind paa det og det, saa maa man jo optage det, som om de ikke vilde det — naar Thingene altsaa fra begge Sider erklære: Vi vilde ikke gaa ind paa Betingelser, hvorved vi kunne faae en Finantslov, saa veed jeg virkelig ikke, hvad der ligger i den Ytring — ja han kunde nok have brugt et andet Vildebe, men Meningen bliver den samme — Andet end, at det er Noget, som Grundloven aldrig har forudsat kunde... (Afbrydelse).

Anden Viceformand (Høgsbrø): Jeg maa bede ærede Medlemmer om ikke at afbryde Taleren; det forlænger blot Forhandlingerne.

Sag: Det ærede Medlem fra Ribe (Buss) yttrede igaar, at Landstinget ganske vist havde den juridiske Ret lige saa vel som Folkethinget til at sige Nei til Finantsloven, men naar Folkethingets Billie gennem gjentagne Afstemninger traadte frem som en bestemt Folkewillie eller med andre Ord, naar det gav sig tydelig tilkjende, at det var Folkethingetsvalgernes Billie, vilde Landstinget blive nødt til at give efter. Denne Ytring af den ærede Taler staaar ikke i Samklang med de Udtalelser, som saaldt Sted under Grundlovsforhandlingerne, da vi fik den saa berømte Grundlov af 5te Juni 1849. Dengang var der netop en stor Betænkelse i den grundlovgivende Rigsforsamling ved at gaa ind paa den almindelige Valgret. Den almindelige Valgret var et dristigt Spring fra den tidligere Tilstand, og for Enhver, der har fulgt Grundlovsforhandlingerne, maa det være bekendt, at det var kun efter den største Kamp og under meget store Betæneligheder fra mange selv friske Mænds Side, at man gik til den almindelige Valgret. Hvad der navnlig med den største Grund kunde gjøres gjældende og blev gjort gjældende, var, at man netop derved fjernede sig fra den parlamentariske Regjering, idet man ved Valgene til Underhuset eller det folkevalgte Kammer ikke havde den Garanti som i det engelske Underhus for, at det repræsenterede Statterne, der forbedres jo